

газь да са подчини на навѣтытъ на русцытъ, които бѣхъ влѣзли въ честолюбіе да го обесчестятъ. Но недоумѣніето на чловѣка напусто ся обраца къмъ небосклонътъ за да види отъ дѣ му нде непріятельтъ; защото той не иде никога прѣвъ оны нѣтъ въ който гледамы. А безчестіето, отъ което Волскый ся боеше повече неже отъ мжкытъ и отъ смъртытъ е многообразно, и горкый-тъ той бѣше далечъ отъ да отпадне въ какъвъ ще образъ да допѣлзи то до него.

IV.

Рано сутриньтъ единъ чиновникъ рускый, колонельтъ Крыловъ влѣзе въ тъмницьтъ му наедно съ тъмничника и единъ желѣзарь, който отмахна отъ него желѣзытъ клапы и оковы. Но рѣцѣтъ му и мыщцытъ му бѣхъ тѣй изранены и раскървавены, щото повыкахъ лѣкаря.

— А! това е малко, думаше лѣкарьтъ. Този момькъ има главъ и тѣло желѣзны.

— Идъ, казва му колонельтъ, усмихнать къмъ него благопріятно, да ти обадъ нѣщо радостно.

— Ако си дошелъ, казва му Вол-